

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 127/08
23.01.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Миломира Николића, Љубице Милутиновић, Јованке Кажих и Софије Вагнер-Личеноски, чланова већа, у парници тужиоца мал. АА, кога заступа законски заступник мајка АБ, чији је пуномоћник АВ, адвокат, против туженог ББ, чији је пуномоћник БА, адвокат, ради измене одлуке о дечијем издржавању, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. 5284/2007 од 27.09.2007. године, у седници већа одржаној дана 23.01.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. 5284/2007 од 27.09.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П. 7534/2006 од 11.05.2007. године сагласно првом ставу изреке, измењена је пресуда Општинског суда у Новом Саду П. 4586/99 од 30.03.2000. године у делу који се односи на висину доприноса издржавања, тако што је обавезан тужени да на име свог доприноса за издржавање сина мал. тужиоца АА, плаћа месечно 35% од својих редовних месечних примања, умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање почев од 23.05.2005. године па док за то постоје законски услови, доспеле рате одједном а убудуће до 10 у месецу за текући месец, на руке законског заступника мал. тужиоца, све у року од 15 дана, под претњом извршења. У ставу два изреке пресуде одбијен је захтев туженог којим је тражио да се измени пресуда Општинског суда у Новом Саду П. 4586/99 од 30.03.2000. године, у делу одлуке о висини доприноса за дечије издржавање, на тај начин што ће се он обавезати да на име свог доприноса за издржавање сина мал. тужиоца АА плаћа месечно 20% од зараде коју остварује почев од 12.12.2005. године па док за то постоје законски услови, од 01 до 15 у месецу за текући месец, а на руке законског заступника мал. тужиоца. У ставу три изреке пресуде, одбијен је захтев мал. тужиоца преко досуђеног, а до захтеваног процентуалног износа (40%) од редовних месечних примања туженог. У ставу четири изреке пресуде, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Окружног суда у Новом Саду Гж. 5284/2007 од 27.09.2007. године, одбијена је жалба туженог и потврђена напред означена пресуда Општинског суда у Новом Саду у првом и другом ставу изреке.

Против правноснажне пресуде Окружног суда у Новом Саду тужени је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" бр. 125/04), Врховни суд Србије је нашао да ревизија туженог није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка ревизијом се одређено и не указује.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено, да је пресудом Општинског суда у Новом Саду П. 4586/99 од 30.03.2000. године разведен брак између туженог и мајке малолетног тужиоца, да је мал. тужилац рођен ____ године, поверен на негу, чување и васпитање мајци уз обавезу туженог као ота да допринеси његовом издржавању са 30% месечно од месечне зараде коју остварује, с тим што је ова обавеза у погледу висине доприноса ван судским поравнањем од 01.07.2001. године измењена тако да тужени почев од дана закључења поравнања 01.07.2001. године па убудуће исплаћује 18% од месечне зараде. Малолетни тужилац сада има __ година и ученик је __ разреда основне школе. Нарушеног је здравственог стања. Због тумора __ је два пута подвргнут тешким операцијама у току 200_ и 200_ године, након чега је започео дуг период рехабилитације која још увек траје. Поново је учио да хода и говори, свакодневно је ишао на контроле и прегледе што и данас повремено чини. Овакво здравствено стање код тужиоца захтева и посебан режим исхране и живота, обавезно бањско лечење, посебне вежбе са теговима и пливањем као и одлазак на море. Малолетни. тужилац је остварио право на додатак за туђу негу и помоћ у месечном износу око 5.000,00 динара, а мајка малолетног тужиоца је остварила право на дечији додатак у висини од 2.000,00 динара. Због здравственог стања малолетног тужиоца, његова мајка је напустила стално запослење, остварује месечна примања око 5.500,00-6.000,00 динара, повремено радећи код трећих лица. Малолетни тужилац са мајком живи у стану њених родитеља, који имају трошкове становања. Тужени остварује месечну плату од 25.000,00 динара. У ранијој

сносе трошкове становања. туженик остварује месечну нето зараду у висини од 33.000,00 динара. у више наврата је упућиван на рад у _____ преко свог предузећа, са месечним примањима око 500,00 USD. Са својом садашњом супругом, која је напустила стални посао, живи у стану чији је власник, отплаћујући месечну рату кредита за куповину стана, у висини од 88,95 евра. Укупан износ средстава потребан за издржавање малолетног тужиоца износи 20.000,00 динара месечно.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су делимично усвојили захтев малолетног тужиоца за издржавањем у досуђеном процентуалном износу и одбили противтужбени захтев туженог. За примењено материјално право нижестепени судови су дали довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд. Чланом 3. став 1. Конвенције о правима детета ("Сл. лист СРЈ" бр. 15/90), је предвиђено да у свим активностима која се тичу деце, без обзира да ли их предузимањају јавне или приватне институције социјалног старања, судови, административни органи или законодавна тела, од првенственог су значаја најбољи интереси детета. Ставом 2 истог члана је предвиђено да ће се детету обезбедити таква заштита и брига која је неопходна за његову добробит узимајући у обзир права и обавезе његових родитеља и других лица која су за дете одговорна. У члану 27. став 1. и 2. Конвенције, признато је право сваког детета на животни стандард примерен физичком, менталном, духовном, моралном и друштвеном развоју детета стим што родитељи или друга лица одговорна за децу имају првенствену одговорност да у оквиру својих способности и финансијских могућности обезбеде животне услове потребне за развој детета. Одредбом члана 164. Породичног закона прописано је да се висина издржавања може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука, док је у члану 162. став 2. истог Закона, прописано, да ако се висина издржавања одређује у проценту од редовних месечних новчаних примања дужника издржавања, висина издржавања по правилу не може бити мања од 15% нити већа од 50% редовних месечних новчаних примања дужника издржавања умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање. У члану 154. став 1. Породичног закона је прописано да малолетно дете има право на издржавање од родитеља, док је у члану 160. Закона прописано да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања. У члану 161. став 1. Породичног закона је прописано да се издржавање по правилу одређује у новцу, а у члану 162. став 3. Закона је прописано да ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за детете какав ужива родитељ дужник издржавања.

Код потреба деце за задовољење укупних потреба, са једне стране, мора се имати у виду њихова добробит, а са друге стране потребе и стандарди његових родитеља и став средине у којој дете живи. Родитељу код кога се дете налази на нези, чувању и васпитању у вршењу родитељског права у оквиру укупних потреба за добробит детета узимају се у обзир, не само колико он стварно троши за издржавање детета већ и колико његов рад и старање уложени у негу и подизање детета, доприносе издржавању детета и његовој добробити. На основу изложеног, имајући у виду утврђено чињенично стање, Врховни суд налази да су нижестепени судови правилно применили материјално право, имајући у виду потребе малолетног тужиоца, његов узраст, његове здравствене потребе те укупну добробит, са једне стране, те могућности туженог да као родитељ доприноси издржавању малолетног тужиоца.

Побијајући нижестепену пресуду, због погрешно примењеног материјалног права, ревизијом се у суштини напада утврђено чињенично стање, које се у смислу одредбе члана 398. став 2. ЗПП, ревизијом не може побијати. У ревизији туженог се понављају жалбени разлози који су били предмет детаљне и правилне оцене од стране другостепеног суда, на које упућује и овај суд, услед чега је изостало детаљно образложење ове пресуде, с обзиром да се њеним образложењем не постиже ново тумачење права нити би се њоме допринело уједначеном тумачењу права од стране нижестепених судова.

На основу свега изложеног, Врховни суд је одлучио као изреци ове пресуде на основу члана 405. Закона о парничном поступку.

Председник већа-судија

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ВС